

SMRT NA FESTIVALU

LAURENCE ANHOLT

**Vražda před zraky plného hlediště?
Případ pro netypickou dvojici
detektivů – policajtku a mystika.**

Festival Glastonbury je v plném proudu a davy fanoušků si užívají koncerty známých kapel, než se stane něco nečekaného – frontmana jedné ze skupin, hvězdu večera, zabije přímo na pódiu výboj z jeho elektrické kytary.

Úkladnou vraždu má vyšetřit dvojice připomínající vodu a oheň – temperamentní pragmatička Joyceová a klidný mystik Caine. Podaří se jim odhalit vraha?

LAURENCE ANHOLT

(SÉRIE POLICAJTKA A MYSTIK)

SMRT NA FESTIVALU

Přeložil Lubomír Veselý

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Festival of Death © 2020 by Laurence Anholt
Published by Constable & Co., London
Translation © Lubomír Veselý, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-441-1 (ePub)
ISBN 978-80-7625-440-4 (pdf)
ISBN 978-80-7625-102-1 (print)

KDYŽ MÁ KYTARA NĚŽNĚ VRAŽDÍ

Během několika málo dní zbývajících do začátku festivalu v Glastonbury se pestrá, nesourodá armáda požitkářských flamendrů, jimž bouřlivé oslavy a hýření nejsou cizí, s batohy a stany proplétala uzoučkými silnicemi Somersetu k bájnému údolí Worthy Farm.

Projít vstupními turnikety znamenalo ocitnout se v jiném světě – pohltila vás bezstarostná pohodová utopie, v níž vzduch, okořeněný vůněmi tisíce a jednoho stánku s občerstvením a všudypřítomným aroma marihuany, zhoustl hypnotickými rytmy.

Návštěvníci festivalu odložili sbalené věci, kdekoli bylo místo, a za tónů rozjásané hudby protančili pět dní pod rozpáleným sluncem v nepředstavitelném chaosu tohoto pestrobarevného stanového města. Na pět dní se odpojili od ostatního světa.

Tento rok byl výjimečný. Poprvé od sedmdesátých let hlavní hvězda festivalu svým koncertem zahajovala, místo aby ho v neděli večer zakončovala. Důvod byl jednoduchý – nejslavnější skupina na světě měla právo si vybrat, kdy bude vystupovat.

A ve středu odpoledne se jakoby přitahovány jakousi neviditelnou silou daly do pohybu obrovské davy příznivců, lidé se mačkali v tlačenci, aby se dostali k tlukou-

címu srdci festivalu – pyramidovému pódiu –, které se vypínalo k nebi jako mezigalaktická raketa. Během let to na těchto posvátných prknech rozbalila celá plejáda umělců jako třeba Amy Winehouseová, Stevie Wonder, Baaba Maal, David Bowie, Adele, Dolly Partonová nebo Rolling Stones. Smůlu měly druhořadé skupiny, které ještě nezískaly takovou popularitu a vystupovaly na vedlejších pódiích: dnes večer budou patrně hrát jenom pro osiřelé louky kolem, protože fascinované oči všech sto sedmdesáti pěti tisíc návštěvníků festivalu, stejně jako diváků u televizních obrazovek budou upřeny na kapelu jménem Stigma.

Člověk by musel žít na Marsu, aby se k němu nedonesly zvěsti o šokujících a nechutných historkách dvojčat Flynnových, Ethana a Tyrona – o častých hádkách a ostrých roztržkách, obvykle končících u soudu. Ale nyní, po rozhořčeném sedmiletém odloučení, se oba protagonisté dali opět dohromady. Samozřejmě že oni byli tím hlavním tahákem festivalu. A právě proto si mohli vybrat čas vystoupení bez ohledu na to, jaké potíže to způsobí pořadatelům i konkurenčním hvězdám hudebního světa.

Bratři Flynnové nemohli být víc odlišní. Traduje se, že se dokonce narodili každý v jiném roce: Ethereal Ethan, prvorozený a ve všem zvýhodňovaný, přišel na svět na Silvestra několik minut před půlnocí; Tyrannical Tyrone, permanentně našťvaný a kvůli zpožděnému průběhu porodu vždy až druhý, ho následoval na úsvitu nového roku.

Fanoušci Stigmy – neboli Stigs – věděli, že nevraživost jenom zřídka kdy přicházela od Ethana. Byl jemná, téměř zženštilá bytost. Hořkost a zloba pramenily

z jeho nebezpečného bratra, z něhož vyzařoval vztek a popudlivost ke každému, obzvlášť pak k talentovanému dvojčeti. Patřilo to k nim. Jako by rivalita byla jejich identitou. Dvojčata Flynnova zosobňovala v hudebním světě „krásku a zvíře“.

Navzdory Tyronově nepřátelství, nebo možná právě kvůli němu, dosáhla sledovanost klipů Stigmy na YouTube ohromujících čísel. Jejich písně se neustále hrály, fanoušci si je stahovali do mobilů. Na tom neslučitelném páru dvojčat, která se k sobě vůbec nehodila, bylo cosi fascinujícího. Hermafroditický Ethan byl virtuos ve hře na libovolný nástroj, jeho hlas zněl jako křišťálově průzračná řeka, jeho texty byly jako mystické básně. S volně splývajícími kudrnatými vlasy, krátkými vousy a jemnými rysy připomínal Marca Bolana nebo možná i Ježíše Krista. V kontrastu s ním nabručený plivající Tyrone s vyholenou hlavou, přestože byl skvělý basák, postrádal nadpozemský talent svého sourozence, a protože se mu nemohl rovnat ani vzhledem, kompenzoval to vypracovanou muskulaturou ozdobenou hrůzu nahánějícím tetováním. Tyrone navíc amatérsky boxoval a v minulosti byl několikrát uznán vinným za těžké ublížení na zdraví.

Dříve než nadešel večer, obrovská mísa údolí Worthy se postupně proměnila ve zvířený oceán Stigs, nad hlavami účastníků festivalu plápolaly tisíce vlajek, všichni se tlačili a strkali do sebe ve snaze vybojovat si co nejlepší místo. Počet lidí rychle narůstal. Pouze ti nejstatečnější nebo jaksepatří posílnění alkoholem si lokty proklesli cestu až přímo pod pódium, kde se v ohlušujícím rámusu oddávali divokému, agresivnímu poskakování, při němž záměrně vráželi do ostatních, byla tam hla-

va na hlavě, atmosféra téměř nesnesitelná. Na svazích okolních kopců si lidé užívali pikniku v kruhu rodiny, zatímco teenageři dole popíjeli cider a dělili se o jointy.

Temné pódium bylo prozatím prázdné – až na několik techniků v upnutých džínech a tričkách Stigma, dokončujících poslední úpravy sestavy strunných nástrojů, které byly vyrovnány v zadní části pódia – autoharfy, dulcimery, loutny, mandolíny, sitáry, citery. Ano, Ethan uměl hrát na všechny, a kromě nich i na mnohé další.

Nyní se i technici vytratili a na deset dlouhých minut zůstalo pódium tiché, opuštěné, jakoby zadumané. Očekávání bylo téměř hmatatelné. Ukáže se Stigma vůbec? U Tyrona se několikrát stalo, že ho těsně před koncertem popadl záchvatu vzteku a odmítl vystoupit.

Pomalé tleskání nabývalo na síle a opět se ztišovalo. Hlasité výkřiky byly následovány výbuchy smíchu. Do vzduchu vystřelila plechovka s unikajícím pivem.

A pak konečně zacítil jediný světelný kužel reflektoru na osamocenou postavu, která přišla z postranní části jeviště. Byla to populární kanadská hlasatelka a konferenciérka Vula Plentyová, která na takové akci nemohla chybět. Na obrovském pódiu vypadala malinká a vstříc natěšeným fanouškům vysílala zářivé úsměvy. Vše bylo v pořádku. Stigma je tady. Bude hrát.

Vula zdvihla mikrofon a nezaměnitelným sametovým hlasem pozdravila davy diváků ve Worthy Farm a po celém světě. Nakonec ustoupila dozadu a vybídla publikum, aby přivítalo obrovským aplausem... MOC-NOU... STIGMU!

Údolím se rozlehl ohlušující výbuch nadšení. Pyrotechnické efekty vytryskly k nebesům. Pódium se roz-

hořelo oslnivou září. A pak na prkna ladně vklouzl, jako baletní tanečník, bosý, famózní Ethan. Jemný, štíhlý, oblečený do vlajícího volného kostýmu. Na obřích obrazovkách se třpytily jeho vlídné a inteligentní smaragdové oči.

Řev ani na vteřinku nezeslábl, když se na jevišti objevil jeho bratr – nadávající a naparující se Tyrone do sebe lil lahvové pivo a na basové kytáře vyluzoval odporné tóny.

Jakékoli jejich vystoupení bylo samo o sobě velkolepou podívanou. Dnes doprovázelo Flynnova dvojčata osm bubeníků, hráči na klávesy a na dechové nástroje, doprovodní zpěváci a skupina kočovných exotických tanečníků, kteří se oblékli do kostýmů hrozivých postav z tarotových karet – blázna, kouzelníka, kněžky, poustevníka, ďábla, slunce a měsíce.

Ethan si vzal mikrofon a několik minut vyprávěl, že byli s bratrem ještě mladí, když na tomto pódiu hráli naposled, zmínil se také o jistém důležitém člověku, který mu vstoupil do života a přiměl ho, aby o sobě začal přemýšlet. Nebyl rozený spíkr – stydlivě mumlal a co chvíli se zakoktával –, ale když začal zpívat, nejistý dětský hlas se přetavil do kapalného stříbra jako zpěv bájného ptáka.

Vystoupení začalo známými skladbami „Legend of You“, „Tiger in the Subway“, „Heathen Child“ a „And For You a Love Song“ – v té poslední Tyrone jakoby bez zájmu brnkal na struny, zatímco Ethan dokázal přimět mandolínu a loutnu, aby uchvátily posluchače podmanivými okouzujícími tóny, jeho rozechvělý hlas levitoval ve večerním vzduchu, kde se pohupoval bezpočet rozsvícených iPhonů a zapalovačů.

V jednom zvláštním okamžiku přestal ten křehký muž náhle hrát. Zdvihl tenký natažený prst ke rtům. Když se celý svět ponořil do ticha, napřáhl paži přes pódium přes celý rozlehlý pozemek, na němž se festival konal, daleko za pole a lesy až ke vzdálenému vrcholu kopce, kde se slunce zvolna v melodramatické záři nořilo za historií a mýty opředený vrch u Glastonbury. Dokonce i tomu nej cyničtějšímu pozorovateli naskočila při tom kouzelném neopakovatelném výjevu husí kůže.

Když lasery a stroboskopy roztrhaly oblohu na kusy, Stigma vytáhla několik klasických hitů ze svého nejprodávanějšího alba *GlobalEyes*, které posbíralo téměř všechny ceny, které mohl patolízalský hudební průmysl nabídnout. Roky odloučení neubraly kapele na genialitě vůbec nic. Dav roztál a kolébal se v kolektivním orgasmu dokonalé blaženosti... Ethan Flynn hrál jako o život. Byl ve svém živlu!

Uprostřed koncertu se obrátil, aby si vzal svou letitou legendární kytaru Stratocaster – blyštivý zázrak řemeslné zručnosti, známý všem příznivcům kapely jako Excalibur. Diváci šleli; posádka záchranky od Svatého Jana měla plné ruce práce, aby poskytla první pomoc rozvášněným fanouškům, kteří nezvládli nával emocí a omdleli. Ethan si přehodil popruh kolem krku a očima něžně hladil nástroj jako pyšný otec své právě narozené dítě. Celý svět věděl, co přijde, a všichni se připravovali zazpívat si společně se Stigmou její nejslavnější hit „Když má kytara něžně vraždí“.

Ethan otočil pobledlou tvář na zpoceného bratra a v sotva znatelném úsměvu, který rozzářil miliony obrazovek, se zračila čistá láska, kterou cítil k Tyronovi

a ke každému z fanoušků, kteří ho zbožňovali. Celým srdcem miloval svět, kterému svou nezapomenutelnou píseň věnoval...

Avšak jakmile se jeho prsty při prvním akordu dotkly strun na hmatníku, stalo se něco úděsného. Něco naprosto neuvěřitelného.

Něco šokujícího ve všech smyslech tohoto slova.

ŠOK A ÚŽAS

Detektiv inspektorka Shanti Joyceová, v pozdních večerních hodinách stále sedící na stanici v Yoevilu v pilném pracovním zaujetí, se zrovna probírala kupou nejružnějších papírů, když jí na stole zazvonil telefon.

„Dívala jste se na zprávy, šéfová?“

„Co myslíš, že dělám, Benno? Válím si šunky u televize?“

„Podívejte se na vystoupení kapely Stigma v Glastonbury.“

Shanti o té skupině už samozřejmě slyšela – znala všechny její hity, které posluchače uvedou do tranzu, např. „Heathen Child“ –, ale tenhle styl opravdu nebyl její šálek čaje. A měla za to, že ani seržant „Benno“ Bennett nepatří mezi její fanoušky.

Zpravidla se o festival v Glastonbury moc nezajímala, ačkoli jednu výjimku udělala kvůli soulové legendě Sistě Trembleové, která bude mít koncert v neděli večer. To byla opravdová hudba. Shanti si naplánovala sledování televize s matkou a lahví chardonnay. A Paul možná bude moci zůstat vzhůru o něco déle, pokud se bude slušně chovat.

Ťukla prstem do iPadu, aby ho probudila k životu, a uvědomila si, že se internet rozsvítil jako prskavka

v krabici se zábavní pyrotechnikou. Na všech zpravodajských kanálech a stránkách sociálních médií se neustále opakoval jeden neobvyklý výjev – vystoupení Stigmy na pyramidovém pódiu. Ethan Flynn, samá ruka samá noha, bosý, pod zářivými světly bodových reflektorů jedním slovem fascinující.

Rockový bůh se otočil a zdvihl kytaru Excalibur. Přehodil si popruh kolem krku, pak se na chvíli zastavil a usmál se. Ale při prvním akordu písně se ozvalo z reproduktorů zaječení tak pronikavé, že trhalo uši, a z umělcových prstů vytryskly spalující elektrické výboje.

Před ohromeným publikem se mu naježily dlouhé vlasy. Oči mu vylézaly z důlků. Z prstů na ruce i nohou se mu kouřilo. A pak, s příšerným úšklebkem v obličeji, začal tancovat. Nebylo to však jeho typické vířivé otáčení. Tohle byl trhavý křečovitý tanec svatého Víta, který diváci pozorovali s bolestí v srdci. Kroutil se. Třásl se. Tenké paže sebou mlátily jako listy pokojové rostliny ve větru.

Ethan Flynn hořel.

Konečně někoho napadlo přerušit přívod elektrického proudu a on se zhroutil na pódium. Jakmile utichla hudba, bratr Tyrone a doprovodní zpěváci zůstali v němém úžasu civět. Hrdelní řev davu se rozložil na chaotické výkřiky a ječení, když se podivně oblečení tanečníci rozběhli k doutnajícímu tělu, které objímalo kytaru jako obrovitá kudlanka svou kořist.

Shanti nevěřícně zírala na obrazovku. Co to právě viděla? Byla to snad součást show, nebo všechna světová média ukazují v přímém přenosu démonický tanec smrti?

Na pódiu se znovu objevila konferenciérka Vula Plentyová a žádala o klid, ale protože mikrofon nefungoval, její slova pohltil pískot, nesouhlasné bučení a nářek přihlížejících.

V zadní části pódia bylo možné pozorovat surrealistický výjev, když tanečníci v kostýmech odnášeli Ethano-vo ohořelé a zkroucené tělo do postranní části jeviště.

„Pane bože, Benno! Teď se na to dívám. To je Ethan Flynn. Je...?“

„Mrtvý, šéfová.“

„No, to je mi upřímně líto. A co já s tím?“

„Na festivalu zajišťuje bezpečnost posádka z Keynhamu a naléhavě vás žádají, abyste tam přijela.“

„To mi lichotí, řekla bych. Ale proč já?“

„Makají naplno a asi jim z toho všeho jde hlava kolem.“

„To chápu. Ale měl by tam být někde poblíž po ruce jiný detektiv inspektor.“

„Oni chtějí vás, šéfová. A také Cainea. Od té doby, co jste rozlouskli případ Havfruenová, se zdá, že jste získali renomé ‚spolehlivé dvojky se specializací na obzvláště ujeté případy v západní Anglii‘. To jsou jejich slova, ne moje.“

„Ježíši, Benno. Tohle si do životopisu určitě nedám. Ale Caine je na dovolené, nebo ne?“

„Mám ho sehnat?“

„To zařídím sama. Od tebe chci, abys zajistil uzavření celého prostoru – ať někdo urychleně postaví kolem všeho plot a pódium obežene policejní páskou. Pokus se sehnat každou milisekundu filmového záznamu, která bude k mání. A Benno, ať se k té doutnající superstar nikdo nepřiblíží blíže než na sto metrů.“

Zatímco ve spěchu naházela do kabelky, kterou s oblibou nosila přes rameno, několik potřebných věcí, přemítala nad zvláštní poznámkou, kterou Benno prohodil těsně předtím, než zavěsila: „Mimochodem, šéfové, možná byste také měla vědět, že už se začaly šířit fámy.“

„Jaké fámy?“

„Mezi lidmi se mluví o tom, že to nebyla nešťastná náhoda. Že Ethanova smrt byla...“

„Naplánovaná?“

„Přesně tak. Naplánovaná.“

Projela si záznam ještě jednou a upoutalo ji něco, co by mohlo naznačovat, že Tyrone Flynn nese za smrt sourozence určitou zodpovědnost. Očekávali byste úžas. Hrůzu. Vyděšený pohled. Ale z toho, co viděla, bylo zřejmé, že agresivní bratr prostě praštil kytarou o zem, dopil pivo a znechuceně odběhl pryč.

Když spěchala chodbami s problikávajícím osvětlením, zmocnila se Shanti známá směsice pocitů: šok z toho, co právě viděla – koneckonců se jednalo o lidskou bytost, talentovaného mladého muže doslova ugrilovaného při jednom z jeho nejdůležitějších koncertů –, ale zároveň si uvědomovala, že zvýšená hladina adrenalinu přináší víc vzrušení než kterákoli droga. Telefonát byl určený právě jí. Ona, detektiv inspektorka Shanti Joyceová, měla další případ. Ať se sakra stalo pouhých pětadvacet mil odtud cokoli, byla to její zodpovědnost. Ona sama to vyřeší.

Sama? Policisté z Keynshamu si vyžádali i Cainea. Ráda o sobě smýšlela jako o osamělém vlku, na druhé straně ale musela připustit, že její dlouhovlasý kolega zná věci, o nichž ona nemá ani páru. Pro začátek třeba místní terén, a navíc má určitě v malíčku všechny

ty otravné informace o hudbě a vlivu vysokého napětí na nervový systém. V té souvislosti ji napadlo, že určitě patří do početné skupiny fanoušků Stigmy. Pravděpodobně má doma její alba vyrovnaná v abecedním pořadí.

Zatímco spěchala parkem, stihla vyřídit dva telefonáty. První byl s matkou: „Ne, mami, určitě se nedostanu domů brzy. Běž si lehnout a nedělej si starosti. Jak dlouho? Minimálně jednu noc. Možná víc. Co Paul? No, dej mu za mě pusu. Díky, mami. Miluju tě...“

Pak vytočilo číslo Vincenta Cainea – „poldy vegetariána“, jak mu s oblibou říkají mladí v Yeovilu. Šance, že to zvedne, se téměř rovnala nule. Vypadalo to, že většinu času tráví „ve skryši“ v útrobách své chaty hluboko v Undercliffu kdesi za Lyme Regisem. Bylo to prakticky jediné místo na Zemi, které nemělo internetové pokrytí, a to se Caineovi líbilo nejvíc. Chtěl „splynout s přírodou“. Přál si meditovat v naprostém tichu. Rozhodla se, že mu dá ještě chvíli šanci a pak to nechá být. Takže ji opravdu překvapilo, když Caine telefon po několika zazvoněních zvedl.

DETEKTIV VE VÍRU TANCE

„To není možný! Tys to zvedl?“

„Musíš mluvit nahlas, Shanti. Tady je strašný rámus.“

„Slyším. Kde to sakra jsi? Seminář na téma mužské pocity?“

„Neslyším tě, Shanti...“

„Říkala jsem..., ale nic, to není důležité. Poslyš, došlo k vraždě. A dost zvláštní. Na pyramidovém pódiu v Glastonbury.“

„Viděl jsem to.“

„Jo. Polovina světa to viděla. Jsi na nějaké seanci? Co to tam slyším za příšerné zvuky?“

„Ne, chci říct, že jsem všechno viděl *na vlastní oči*. Přímo před sebou. Před dvaceti minutami... Jsem tady na festivalu. Tančil jsem.“

„Cože jsi dělal? Ty přece hluk a davy nesnášíš... a taky tam asi prodávají hovězí burgery.“

„Někoho sem doprovázím. No nic, Glasto se mi líbí, Shanti. Je tu spousta lásky... Teda aspoň doteď byla.“

„Dobrá, máme případ. Takže zůstaň, kde jsi, jedu za tebou.“

„Shanti, já mám ale dovolenou. Vyjel jsem si jen na týden na festival. Promiň.“